

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж-Пои 3/22
21.6.2022. године
Београд

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Весне Петровић, председника већа, Зорана Савића и Здравке Ђурђевић, чланова већа, са судским саветником Иреном Јушковић, као записничарем, у поступку привременог одузимања имовине проистекле из кривичног дела од власника окривљеног АА и др., одлучујући о жалби јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, изјављеној против решења Вишег суда у Београду Пои.бр.8/18 од 10.08.2021. године, у седници већа одржаној дана 21. јуна 2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, изјављена против решења Вишег суда у Београду Пои.бр.8/18 од 10.08.2021. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду Пои.бр.8/18 од 10.08.2021. године, одбијен је као неоснован захтев јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду Оик.бр.3/18 од 23.08.2018. године.

Против наведеног решења жалбу је изјавио јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 437 тачка 1 у вези са чланом 438 став 2 тачка 2 ЗКП и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања из члана 437 став 1 тачка 3 у вези са чланом 440 ЗКП, са предлогом да Апелациони суд у Београду укине побијано решење и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Апелациони јавни тужилац у Београду у поднеску Ктр I бр.4/22 од 03.02.2022. године, предложио је да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу јавног тужиоца, укине побијано решење и предмет врати на поновно одлучивање.

Апелациони суд у Београду одржао је рочиште у смислу одредбе члана 30 Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, у одсуству заменика Апелационог јавног тужиоца, а у присуству окривљеног АА, његовог браниоца и пуномоћника трећег лица, адвоката Зорана Бајића и трећег лица ББ.

На рочишту је судија известилац укратко је изнео стање у списима предмета, те су прочитани садржаји решења Вишег суда у Београду, Посебно одељење за сузбијање корупције Пои.бр.8/18, бранилац је остао при наводима одговора на захтев тужиоца за привремено одузимање имовине, те је приложио писмено изјашњење и 26 писаних докумената, који потврђују његове наводе, док се окривљени АА у потпуности придружио речи свог браниоца и треће лице ББ је прихватила реч свог пуномоћника.

По оцени овог суда, правилно је првостепени суд одбио као неоснован захтев јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду од 23.08.2018. године за привремено одузимање имовине, која је ближе описана у образложењу побијаног решења, од власника окривљеног АА, као и од трећег лица, супруге окривљеног ББ.

Наиме, сходно одредби члана 25 Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, суд ће одредити привремено одузимање имовине ако су испуњени следећи услови: ако постоје основи сумње да је извршено кривично дело из члана 2 овог закона, ако постоје основи сумње да је имовина власника проистекла из кривичног дела, ако вредност имовине која представља предмет захтева за привремено одузимање имовине прелази 1.500.000,00 динара и ако постоје разлози који оправдавају потребу за привременим одузимањем имовине (члан 23 став 1 Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела). Потребно је да испуњеност свих ових услова постоји кумулативно.

Међутим, по оцени овог суда, правилно је првостепени суд закључио да нису испуњени сви услови предвиђени одредбом члана 25 цитираног закона, јер не постоје основи сумње да је имовина власника проистекла из кривичног дела.

Првостепени суд је приликом одлучивања узео у обзир све доказе који су приложени од стране одбране окривљеног и пуномоћника трећег лица и који су детаљно наведени у образложењу побијаног решења, а који се односе на то да је треће лице ББ купила породичну стамбену заграду на адреси улица ... број ... и то на тај начин што део укупне купопродајне цене није исплатила, већ је закључило уговор о приступању дуга са "Banca Intesa" АД Београд, а којим уговором је треће лице ББ постала дужник обавезе враћања кредита узетих од банке, заједно са претходним власницима непокретности и да је други део цене исплаћен из средстава прибављених од мајке трећег лица ББ, ВВ и то у износу од 195.000 CHF, при чему је на основу уговора о купопродаји преостали износ цене, преко износа који је обухваћен кредитима реализованим код банке, требало да буде исплаћен до 01.05.2016. године, а на основу извода са рачуна ВВ утврђено је да је наведени износ подигла са рачуна дана 07.12.2016. године, па је првостепени суд правилно закључио да оваква околност није од утицаја, с обзиром да није поднет захтев за упис промене власништва на предметној непокретности, што би подразумевало да је купопродајна цена исплаћена у целости, а

посебно јер је, према приложеним доказима, као и према извештају јединице за финансијске истраге, ВВ пренела део свог удела у Предузећу “Rubisal Plus” на основу чега је на њен рачун дана 02.12.2019. године уплаћен износ од 200.000 CHF.

Надаље, правилно је првостепени суд у односу на преосталу имовину која је предмет захтева нашао да није утврђено право својине лица од којих би према захтеву имовина требало да буде одузета, с обзиром да из Уговора о купопродаји непокретности од 18.08.2015. године и анекса Уговора произилази да је предмет истог, пословна зграда која је предмет захтева, објекат изграђен на деловима катастарске парцеле 12542/2, за коју парцелу је Виши суд у Београду утврдио да је АА постао власник и да је престала обавеза Привредног друштва “ВМГ” ДОО, као дужника и предузећа “ВМГ-НМ” ДОО, као јемца, по основу уговора о јемству, а који објекат је годину дана раније продат окривљеном АА, док је у листу непокретности за наведену парцелу уписано да се ради о земљишту у државној својини Републике Србије, са обимом удела 1/1 и да на истом право коришћења има 17 лица, те да се на истом налази објекат изграђен без одобрења за градњу, тј. зграда пословних услуга у приватној својини, да власник, односно држалац није утврђен, из чега се не може закључити да је на предметном објекту и даље држалац АА, а што је прихватио и овај суд.

У погледу имовине која је предмет захтева за одузимање имовине од трећег лица-супруге окривљеног, ББ и то магацинског простора на адреси у улици ... број ..., првостепени суд такође правилно закључује да није утврђено да је иста власник и држалац наведене непокретности, иако је према доказима у поступку утврђено да је у одређеном периоду имала фактичку државину, с обзиром да према приложеним доказима и према извештајима Јединице за финансијске истраге била у државини магацинског простора, који је вратила “Rubisal Plus” који су тај простор стекли на основу продаје имовине стечајног дужника јавним надметањем 2015. године, о чему је сачињен записник о примопредаји непокретности, а имајући у виду да правни претходник ове непокретности није био “ВМГ-НМ” од кога је ББ купила магацински простор, већ “ВМГ” доо у стечају.

Дакле, имајући у виду све напред наведено, то је правилно првостепени суд закључио да није утврђено да се ради о имовини која је простекла из кривичног дела, јер није утврђено да су окривљени и треће лице, односно његова супруга, имовину која је предмет захтева за привремено одузимање имовине, стекли и да је иста и даље у њиховој државини, па је правилан закључак првостепеног суда да нема услова за привремено одузимање имовине по основу из члана 25 став 2 тачка 2 Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, због чега је правилно одбио захтев јавног тужиоца за привремено одузимање имовине од окривљеног АА и његове супруге, трећег лица ББ.

Стога је жалбене наводе јавног тужиоца овај суд оценио неоснованим. Наиме, жалбеним наводима се истиче да су разлози о чињеницама које су предмет доказивања нејасни и у знатној мери противречни, да је чињенично стање погрешно утврђено, да је погрешно првостепени суд утврдио чињеницу да окривљени АА није власник непокретности која се налази на деловима катастарске парцеле ..., јер сама чињеница да

окривљени није уписан у катастар непокретности, не значи да је стварно тако, с обзиром да постоји уговор о купопродаји спорне непокретности, што је и правноснажном пресудом Вишег суда у Београду 8П.бр.910/14 од 01.04.2015. године и утврђено. Надаље се указује да је нејасан закључак суда да нису испуњени услови за привремено одузимање имовине, јер окривљени и са њим повезана лица поседују знатну имовину која је несразмери са њиховим законитим приходима, да су нејасни наводи суда да околност да је мајка ББ, ВВ подигла 07.12.2016. године новац није од значаја, јер је новац који је добијен као поклон у износу од 195.000 евра подигнут 07.12.2016. године, након чега је целокупан износ ВВ предала својој ћерки ради куповине непокретности. Истиче се да је ББ цену која је наведена у Уговору купопродаји зграде у Београду у улици ... плаћала парцијално, у износима од 60.000 евра и 50.000 евра, а пуномоћник исте као доказ да су извршена плаћања није доставио изводе са рачуна, већ потврде које су оверене у суду, а које представљају једино оверу потписа уговарача, па није приложен било какав доказ да је промет извршен преко рачуна продавца, односно да је плаћање извршено у складу са законом. Такође је погрешан закључак суда који се односи на магацински простор у улици ... број ..., јер из доказа у поступку произилази да је у одређеном периоду треће лице ББ имала фактичку државину.

По оцени Апелационог суда у Београду овакви жалбени наводи су неосновани, имајући у виду да је првостепени суд правилно нашао да није испуњен услов за привремено одузимање имовине из члана 25 став 2 тачка 2 Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, при чему је све околности које су напред наведене прихватио овај суд, па је правилан закључак да из свих изведених доказа које је првостепени суд детаљно навео, није несумњиво утврђено да се ради о имовини која је простекла из кривичног дела, односно није уопште утврђено да су окривљени и треће лице стекли имовину која је предмет захтева и да је она и даље у њиховој државини, па је правилно првостепени суд одбио као неоснован захтев јавног тужиоца, што је прихватио и овај суд.

Како је првостепени суд за своју одлуку дао јасне и уверљиве разлоге које је у свему као правилне прихватио и овај суд, те је јасно навео све доказе и детаљно их образложио, то је донео правилну одлуку којом је одбио захтев јавног тужиоца за привремено одузимање имовине од окривљеног и његове супруге-трећег лица, а што је ближе означено у изреци побијаног решења.

Имајући у виду напред наведене јасне и непротивречне разлоге првостепеног суда, то исти жалбеним наводима јавног тужиоца нису доведени у сумњу, а побијано решење је правилно и на закону засновано.

Са свега напред наведеног, а на основу одредбе члана 467 став 4 Законика о кривичном поступку, овај суд је донео одлуку као у изреци решења.

Записничар
Ирена Јушковић,с.р.

Председник већа-судија
Весна Петровић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић

јт

у коме су уговорне странке сагласно констатовало да је између банке и Александра Павловића закључен уговор о стамбеном кредиту по основу кога је кориснику кредита одобрен кредит у износу од 10.000 евра у динарској противвредности а стање укупног дуга дана 15.12.2016. године је 92.709,09 евра па је између банке и Миомира Павловића закључен уговор о стамбеном кредиту по основу кога је кориснику кредита одобрен

кредит у износу од 200.000 евра у динарској противвредности а стање укупног дуга дана 15.12.2016. године 94.755,64 евра, па у складу са чланом 451 Закона о имовинским односима садужник обавезује банку да ће поред дужника испунити потраживање по основу оба уговора о стамбеном кредиту на начин и под условима из тих уговора чиме садужник поред дужника ступа у солидарну обавезу према банци